

Uddrag fra

Michael Svennevig
”Ørkendrømme”

Forlaget Epigraf, 2008.

Ørken

Kishet rakte ham tømme. Da han trak i den, vendte kamelen sit store hoved. Dens sløve udtryk var uudgrundeligt. Afventende, som om den ikke forstod, hvad han ville. Det var et kæmpedyr. Den kiggede arrogant på ham, mens dens store kæber gumlede og tyggede.

Kishet gik småsyngende med en pind over skuldrene. Når Kishet sang, kunne man ikke høre, at han var 50 år, men håret var gråt, og han lignede en, der var 20 år ældre. Hans overskæg var langt og gråsprængt. Han havde kone og fire børn. To drenge og to piger. De boede i en landsby 100 kilometer derfra. Halvdelen af året slæbte han sten i et stenbrud. Han trak lidt på det ene ben men lod som ingenting. Bagfra kunne Søren kun se hans hvide turban og den store, sorte sweater, der havde passet ham fint, hvis han havde været dobbelt så stor.

Han havde en kofte på, som bare var et stykke stof slynget rundt om livet, på fødderne havde han mokkasiner. Han havde partisanørklæde rundt om skuldrene. Han var allerede kommet et stykke foran.

Søren gav endnu et lille ryk i tømme og følte en sær form for stolthed, da han gik ned igennem gaden med kamelen. Ubevidst gik han på en anden måde. Når han skævede op, bugtede kamelhovedet sig oppe over ham, efterfulgt af den enorme krop. Kamelen, der hed Sonia, spærrede af og til gabet op, så læberne gled tilbage og blottede dens tænder, der strittede lige ud i luften. Nede fra dens hals kom der nogle dybe, rumlende lyde. Måske var det bare en bøvs, men lyden forstærkedes op igennem halsen og lød rovdyragtig.

Da de skulle krydse en ganske smal, men dyb vandrende, satte den en hov lige midt i og var ved at glide. Den stoppede brat op, virrede med hovedet og så forbavset ud, mens den fortsatte med at tygge. Han trøstede sig med, at ude i ørknen ville den være mere på hjemmebane.

De gik over en trafikeret vej og fulgte en støvet sti, der førte dem ud af byen, ud på landet - mod Thar-ørknen. Kishet lod kamelerne knæle ned. Sadlen var spændt fast med to tykke remme omkring bugen. Oppakningen, der bestod af køkkengrej, grøntsager og en stor vandbeholder, var lagt ned i en mulepose med kamelfoder og surret fast bag sadlen. Tæpperne til de kolde nætter gjorde, at sadlen sad godt presset ned over puklen, og var behagelig at sidde på. Der var to reb-løkker, der fungerede som stignøjler, og en sadelknap som han kunne stemme hænderne imod, når kamelen rejste sig.

Det gjaldt om at krænge sig så langt tilbage i overkroppen som muligt for ikke at falde af.

Selv om kamelens gangart fik ham til at dingle fra side til side, lejrede de vuggende bevægelser sig inde i ham, og han forbavsedes over, hvor hurtigt kroppen vænnede sig til det.

Solen bankede ned i lodrette stråler og oversvømmede alt omkring ham med en overvældende hvidhed, der skar i øjnene og gjorde ham tørstig. Stilheden var enorm. Snart var der kun tørre buske, sand og sten omkring ham. Heden holdt ham i et stramt greb, og alligevel var det intet mod den glæde og frihed, som han følte ved endelig at være der. I ørknen. Han smagte på ordet. Det kunne høres på ordet, for lige præcis sådan var det. Det var et ord, der næsten skulle hviskes for at passe på de endeløse vidder og alt sandet og solen, der som et mægtigt glødende øje fulgte hver af deres bevægelser.

En flue summede og satte sig i øret. Den lød som en jumbojet. Han rystede på hovedet, men fluen blev siddende. Varmen sløvede, og da han daskede efter fluen, var det uden håb om at ramme.

Hver gang Sonia virrede med hovedet, fløj fluerne op. De sad tæt omkring dens øjne og næse, og især i et sår den havde på halsen. Det var helt sort af fluer. Det ringlede fra Sonias klokke. Ellers var der stille. Måske var der et svagt ekko inde i ham. En efterklang af noget, der havde ramt ham. Det havde slået imod

noget inde i ham og efterladt ham helt åben. Måske var det uendeligheden, der havde lukket sig omkring ham og holdt ham fast.

De var redet af sted tidligt, og efter et par timer sadlede de af til frokost. Da han kom ned af kamelen, gik han som om han ikke kunne samle benene igen og dejsede omkuld på et tæppe i skyggen.

Kishet havde placeret tre flade sten på højkant omkring kvaset og sat gryden henover. De soltørrede pinde duftede som sandeltræsrogelse, og flammerne slikkede op ad siderne på den tilsodede gryde. Først havde han kogt te. Søren lagde sig med teen i skyggen fra en kaktus og glædede sig til maden.

Sonia stavrede rundt med små skridt. Dens forben var bundet sammen, for at den ikke skulle stikke af. Lidt efter stod hun sammen med Kishets kamel og tyggede Jar-træets tynde, lidt aflange blade i sig. Overalt var der Viakultower-kaktusser. Yderst havde de små røde prikker. Om efteråret fik de gule blomster. Selv Akra-træet fik violette blomster.

-Ka´du li´ chili?

-Lidt, ja.

Kishet smed syngende en hel håndfuld ned til grøntsagerne.

De stegte grøntsager duftede krydret, og smagte vidunderligt. Kishet havde bagt chappatis til. Søren spiste med tårer i øjnene.

Mæt og veltilfreds lå hans krop bagefter tungt mod sandet. Han kunne være blevet liggende der.

Da de red videre, virkede det allerede velkendt. Bevægelserne, som kroppen genkendte. Uendeligheden, som øjnene havde vænnet sig til. Selv heden var blevet en del af det. Tankerne slap op. De mange timers ridt sank ind i ham.

En let vind fik heden til et øjeblik at lette, men straks efter var den tilbage med fornyet kraft. Kishet havde ladet kamelerne galoppere, og Søren havde klemte benene helt fladt ind mod kamelens flanker for ikke at falde af.

Solens gang på himlen inddelte dagen. Søren kunne ikke se, at de kom nogen vegne. De kunne lige så vel have redet på det samme sted. Som om deres ridt var en film, der kørte i båndsløjfe. Når han trak vejret, fyldte han lungerne med ørken. For hvert åndedrag mærkede han, hvordan den bredte sig inden i ham.

Han red længere og længere ud mod et punkt, der ville ende med helt at omslutte ham. Det var et punkt, der videde sig ud og lagde sig blødt omkring ham. Blødt og flimrende, hvidt og uendeligt. Der skete noget med hans øjne. Hans blik ændrede sig. Han havde sværere ved at fokusere, men samtidig så han også klarere. Han havde indstillet sit blik på uendeligt.

Sidst på eftermiddagen gjorde Kishet tegn til, at de snart ville være fremme.

Ikke en vind rørte sig, da solen gik ned og de for længst havde slået lejr. Flammerne stod lige op i luften. Af og til brummede kamelerne, og den dybe nasale lyd mindede ham om grynt fra fortidsdyr. Han havde taget alt tøjet på. Hurtigt blev det så mørkt, at han end ikke kunne se maden. Søren fyldte bare sultent ind i munden. Det smagte som ris, dal og chappatis.

Ilden oplyste træet bag bålet. Grenene aftegnede sig bladløse og hvide. Kishet forsøgte at holde en samtale i gang.

-Har I kameler i Danmark?

Søren rystede på hovedet og smilte.

Kishet kiggede lidt på ham uden at vide, hvad han så skulle spørge om. I stedet mumlede han noget og lagde sig tilbage på tæppet. Kamelerne havde også lagt sig ned. Oven over dem bredte stjernerne sig.

Selv herude i ørknens mørkede han ham. Måske endnu mere her. Manus arme, der søgte ham i mørket. Måske var det i søvne, eller også lod han bare som om han sov. Søren var vågen og greb også ud efter ham og holdt fast. Trak ham tættere ind til sig, som om de ikke kunne komme tæt nok på hinanden. Alt det uafklarede var afløst af noget andet. Han lod hænderne glide kærtegnende hen over hans ryg. Forsigtigt, blidt. Han fornemmede, hvordan den anden blev stille. Det var tydeligt at han slappede af, for han lagde sig tættere ind til ham og sank tilbage ind imod det, der var imellem dem.

Det blev uvirkeligt. Det eksisterede ikke længere. Ørknens sandkorn sleb det af ham.

Han magtede ikke at holde den anden i sine arme. Magtede knapt nok at holde sig selv. Han ville slippe og se, hvad der skete.

Søren vidste, at han selv bare var på træk. Når sæsonen var ovre, ville han flyve tilbage til sit hjemland, og Manu og Rani ville blive her. Langsomt ville hver dag knytte dem tættere og tættere sammen. De var næsten prædestineret for hinanden. Det var det, der gjorde det så ulideligt. De tilhørte hinanden, så de slet ikke behøvede at vise nogen ydre tegn på det. Alting gik op. Det var ikke bare et ønske for fremtiden. De levede det allerede. Og så var der Søren. Hvor passede han ind i dette?

Han tænkte, at Manu var bange, men det var ham selv der var bange. Der var ingen ord, ingen løfter, kun deres kroppe, der lovede hinanden alle de usagte ting.

Himlen var allerede lysnet, da solen hævede sig op over sandet. Han havde ligget og lyttet til kamelernes drøvtyggen. Kishet var gået i gang med at tænde bål. Da han strøg hånden hen over hovedet, kunne han mærke sandet. Han havde sand alle vegne. Han havde ligget direkte på sandet kun adskilt af et tæppe. Sandet havde formet sig efter kroppen som det perfekte liggeunderlag.

To fugle havde sat sig til rette på Sonias pukkel. Det vrimlede med småfugle. Sonia lå og stirrede fremefter. Det var svært at sige, om hun tænkte eller bare gloede. Denne fjerne nærhed var både fascinerende og irriterende. Dens behårede mule vendte, drejede og rykkede sig frem og tilbage. Hver gang den sank, lukkede den øjnene. Den havde hundenatur. Bare et råb fra Kishet fik den til at holde op med at klø sin underkæbe mod muleposen. Af og til udstødte Sonia en dyb bøvs eller en prut. Hun lagde hovedet med sin lange hals fladt ned på sandet og lod sin store, tunge krop vælte rundt, men kun halvvejs på grund af puklen.

Det knitrede fra bålet. Langsomt varmedes hans krop op af sol og te. Til morgenmad var der æg og ristet brød med marmelade. På ægget havde en rest af en avis sat sig fast, og han genkendte de indiske skrifttegn.

Den værste kulde forsvandt, mens solen steg højere op på himlen.

Lidt senere pakkede de sammen, sadlede op og begav sig videre. Langt ude i horisonten aftegnede et lyst parti sig. Det var der, de var på vej hen.

Efter at have siddet sammensunken i mange timer, følte det befriende at hoppe ned fra kamelen for selv at gå, og tempoet var det samme. Han satte den ene fod foran den anden og fulgte lige bag efter Sonia, der var bundet til Kishets kamel.

Sonia var brændemærket på det ene bagben med et soltegn, der symboliserede ejerskab. Da Søren ville finde ud af hvordan kamelen egentlig lugtede, satte han næsen hen til dens lår, men den gav ham et rap med halen, vendte hovedet og kiggede tilbage på ham, som om den alligevel var klogere end han havde troet.

Søren fortsatte med at gå uden at vide, hvor han gik hen. Han vidste, at de var på vej ud mod det lysende punkt langt ude i horisonten, men det var for abstrakt og uvirkeligt. I stedet slog han sig til tåls med, at for enden af en endeløs række skridt ventede frokosten.

I starten kiggede han sig omkring, men så gled hans blik ned og fortabte sig i kamelens efterladte hovspor. Han så på dens hove og tænkte over, om de var skoet, men det kunne han se, at de alligevel ikke var. Derfor ledte Kishet dem møjsommeligt udenom stikkende buske, så de ikke trådte i torne.

Hans tanker kunne ikke blive hængende ved noget og bevægede sig hvileløst på spring efter noget, som de kunne fæstne sig ved. Alting gled sammen, og han overgav sig til ørknen. Den dømte ham ikke.

Han endte med at tænke på gamle amerikanske sort/hvide Hollywood-film. Scener fra film afspillede i hans bevidsthed. De havde intet med ørknen at

gøre, men holdt hans tanker fast. Han tænkte på "Whatever happened to Baby-Jane?". Bette Davis i den ene hovedrolle og Joan Crawford i den anden som hendes søster. Han kunne pludselig ikke huske, hvem af dem, der havde kørt bilen den fatale aften, hvor søsteren blev invalideret, men at den udspekulerede Baby-Jane, der serverede søsterens undulat for hende til frokost, slet ikke var den værste af de to.

Tankerne fløj af sted uafhængigt af ham.

Et eller andet irriterede ham i det ene bukseben. Måske var det en syning, der kradsede. Han kløede sig og prøvede at mærke, hvad det var der havde sat sig på indersiden, men uden resultat. Hver gang han tog et skridt, skrabe det imod inderlåret. Han mærkede igen efter, men der var ikke noget. Alligevel blev det ved med at genere ham. Han bandede højt. Idet han gjorde et irriteret spark med benene og trampede i jorden, tabte han sin trøje, der blev hvid af støv og sand. Kamelerne og Kishet var allerede kommet et stykke foran, og han måtte gå stærkere for at indhente dem. Nu var der den stikken igen, og nu i underbukserne. Han rodede rundt dernede, uden at finde noget. Bagefter var det der igen, nu i skoene. Han bed tænderne sammen, men lige meget hjalp det. Heden havde overmandet ham.

Nogle hunde gøede ad dem, da de nærmede sig en lille landsby. Den steg lige op af sandet, som om den havde ligget og gemt sig. De sadlede af og gik igennem. Han trådte usikkert fra den ene fod til den anden. Forsøgte at flytte balancen lidt frem og tilbage for at genvinde ligevægten. Små beskidte børn løb hujende imod dem og forsøgte at hage sig fast i ham. Han holdt armene tæt ind til kroppen for at undgå at holde dem i hånden.

Hundene fik ham til at holde sig tæt ved Kishet. Nogle gange tog han en sten for at være på den sikre side. Hvis Kishet kastede sten, gjorde han det også.

Et par krager var ved at æde resterne af et får. Lidt derfra sad en grib i et træ og iagttog dem. En påfugl spankulerede rundt.

Det var ikke til at sige, hvad der var galt med Sonia. Hun virrede frem og tilbage med hovedet, så kæberne flappede op, og spyttet fløj omkring den og landede i hendes lange sorte øjenvipper.

Gribben gloede efter dem, da de red videre. Skridt for skridt nærmede de sig det abstrakte punkt forude. Først havde det bare været en lysende plet ude i horisonten, men snart var den blevet mere og mere tydelig. Endelig nåede de frem.

Han lod det fine lysebrune sand løbe imellem fingrene og mærkede de enkelte sandkorns blødhed. Vinden havde aftegnet fine kurver i sandet. Han smed sandaler og strømper. Det øverste sand var hedt uden at være brændende, mens det nedenunder var svalt. Hans øjenlåg var ømme af solen, selv om han havde redet med solbriller på.

Duften af nyrensedede forårsløg kildrede hans næse. Kishet havde allerede samlet brænde og var ved at skære løg ud, mens Sonia lå i en forvreden stilling og

sprællede med benene. Hun tog støvbad. En gentagen, bankende lyd fra dens hale signalerede glæde.

Han havde ikke været på toilettet, siden de tog af sted. Han havde tisset op ad et par kaktusser, men ikke mere end det. Toiletpapir havde de ikke og heller ikke den lille flaske vand, som inderne ellers selv har med, når de om morgnen går ud i dét ærinde. Her var han altså henvist til at forsøge at hive nogle genstridige blade af en læderagtig plante. I det mindste stak de ikke, men hver gang han fik hevet et blad af, piblede den hvide, tyktflydende væske frem. Det forbavsede ham, at noget der så så tørt ud, kunne være så saftspændt. Da han var færdig og var blevet temmelig fedtet på fingrene, var Kishet gået i gang med chappati-dejen. Han blandede mel og vand og bankede dejen ud til runde, tynde fladbrød, som blev bagt på hver side.

-Har du ikke lyst til noget kød? Så kunne vi købe en ged, og jeg vil vise dig, hvordan man slagter den?

-Hvor har du tænkt dig at købe den?

-Ja, af en af gedehyrderne, når vi passerer dem næste gang.

-Det skal du ikke tænke på. Jeg kan ikke lide kød. I hvert fald slet ikke i den hede.

Kishet så skuffet ud.

Efter at have spist faldt han i en udmattet drømmeløs søvn og vågnede forvirret op ved, at Sonia brølede. Den vejrede andre kameler i nærheden og ville hen til dem. Søren fik lidt efter øje på dem. Det var et par vilde kameler, der strejfede rundt og spiste, hvad de kunne finde.

Underbevidstheden havde indledt en strategi, der gik ud på, at den hele tiden lavede opdelinger og kalkulerede med, hvor lang tid de havde været af sted, og hvor lang tid der var tilbage. Konstant foregik der en minutiøs tids-udmåling oppe i hans hoved. Det var en måde eller forsøg på at bevare fodfæstet for at kunne modstå intetheden omkring ham. Den første dag havde de mange timers ridt fået ham til at tælle frem og tilbage. Den første dag var alting første gang, men allerede da de nåede frem til deres lejrsted om aftenen, var der én dag mindre, og næste morgen var der også én nat mindre. I løbet af formiddagen var de ved at bevæge sig hen midt på turen, hvor der var en balancegang mellem de første dage og de efterfølgende. I løbet af eftermiddagen, mens de fortsatte frem mod den nye aftenlejrplads, var rejsen ved at tippe over - for denne nat ville være den anden ud af tre, og derfor ville balancen snart forskubbe sig, og der ville kun være én overnatning igen, men altså stadigvæk rejsens tredje og fjerde dag tilbage. Faktisk var fjerde-dagen kun en halv dag, så nu var der mindre end to dage tilbage. Det vil sige to overnatninger og én hel dag samt to halve dage.

Det blev til lange omstændelige udregninger, og i kølvandet på dem fulgte funderinger over, hvad han skulle, når han kom tilbage. På hvilke måder han kunne forkæle sig selv, når han kom tilbage til byen. Så skulle han købe sig en

gang massage. Massage ville være fantastisk for fødderne. Han spekulerede over, om han skulle have rene fødder inden, eller om massagen indledtes med en gang fodvask. Derefter ville han forbi fotografen, der skulle lave en billedserie med ham fotograferet rundt omkring i byens gader. Hvis han tog massøren først, ville han se afslappet ud på billederne, og han skulle også til barberen. Han kunne starte med at lave en aftale med fotografen, og bagefter få massage og en barbering. Oppe ved massøren var der ikke langt til dukkemageren. De havde siddet ved siden af hinanden på bymuren, og Søren havde lovet at komme forbi og se hans dukker, men det var ikke blevet til noget. Hver dag udskød han det til næste dag. Når først heden satte ind, blev alle planer opløst, og alting foregik i et andet tempo. Han ville også gerne have syet et par nye bukser hos skrædderen.

Det var hans tanker, der tog over. Der var ikke de samme problemer med kroppen, for den vidste godt, at dette var noget som han kun udsatte den for i en vis periode, og bagefter kom han jo tilbage. Det var præmisserne. Kroppen kunne overtale, men sindet stak af. Den første dag havde det været *med* ham og slappet af, men havde stadigvæk lavet alle tidsberegninger. Han havde følt sig tom i hovedet, men på andendagen havde det taget revanche og fået ham til at opdigte disse lange lister med ting og ydelser, som han skulle købe, når han kom tilbage til byen. Sindet forsøgte at finde egne måder at overleve på. Tankerne var blevet en adskilt funktion i ham. Han kunne købe hvad som helst. Men herude var der ingenting at købe.

Da de red videre, spejdede han rundt for at finde ud af, hvor de var i forhold til Jaisalmer, men byen eksisterede ikke længere. Hvad der var nord og syd var heller ikke længere klart. Han følte det som om, at de havde redet rundt i ring. Han opgav at finde ud af det og vidste heller ikke, hvad klokken var. De red uden at komme nogen vegne. Det var lige meget, hvor de red hen, for de flyttede sig ikke ud af stedet. Det gjaldt bare om at holde sig i gang, og ikke gå i stå. Han kunne ikke andet. Det var som at løbe på stedet. Han havde ikke længere noget valg. Man blev bare ved med at bevæge sig for at undgå at blive i samme punkt, og alligevel flyttede man sig ikke.

Inden de gjorde holdt for natten og sadlede af, sneg Kishet sig ind på en flok geder. Han greb fat i pelsen på dem og klemte dem fast med lårene, mens han hurtigt malkede mælken ned i en plastikflaske. Efter at have haft fat i tre geder, havde han nok.

De slog lejr i et udtørret flodleje, hvor sandet var dejlig blødt. Fra begge sider af flodlejet bøjede træerne sig mod hinanden, som holdt de fast i en udtørret drøm om det strømmende vand, der ikke længere var der.

Der var ingen tanker. Kun intetheden. Heller ingen gamle amerikanske film. Ingen lyst eller vilje. Kun lyden af Kishet, der var ved at brække pindene i mindre stykker. Han brugte kvas til at tænde op med. Det brændte lige som papir og vejede næsten ingenting. Da ilden havde fået fat, hældte Kishet vand i gryden. Lyden af vandet, der slog mod metalgryden klang dybt i ham og fik ham til at

glæde sig endnu mere til maden. Men først skulle de have te kogt med gedemælken.

Sonia stod midt nede i flodlejet og skævede undrende op på træernes grene lige over hendes hoved. Det virkede som om hun var gået i stå midt i en bevægelse. Måske havde hun glemte hvorfor, eller også blev hun stående, fordi hun mente, at bladene måtte komme ned til hende.

Kamelerne kunne være blevet til på et af Vor Herres overskudslagre. Mon det var reminiscenser fra de forgange årtusinder, der havde givet dem lidt længere halse. Fået næserne til at springe lidt op, og øjnene til at bulne ud på hver sin side af kranierne, og huden til at rynke sammen omkring øjnene. De var blevet udstyret med det, der havde været tilovers, og det havde de så klaret sig med igennem tiderne.

Lidt efter sank den ned i bagbenene, slog et par gange med halen og afgav en tynd strintende stråle, før den sked. Den så egentlig ikke ud til at være klar over, hvad der skete, blot at den nød at give efter for et indre tryk. Derefter kiggede den igen op på bladene. Så trak den det ene bagben op bag det andet, og gnubbede sig på benet. Det var en uhyre menneskelig bevægelse. Det gentog den flere gange.

Lidt efter lavede Kishet en tiskende lyd, der fik den til at kigge op, vende rundt og gå hen mod sækken med foder. Det var måske det, den havde ventet på.

Lidt efter lå den tyggende med hovedet nede i muleposen.

Det gulorange sand var spættet med små sorte pletter, der som dobbeltvævet silke skinnede både lyst og mørkt. Søren havde været rundt og samle grene og pinde. Solen havde hamret ned på dem og givet dem en fossilagtig karakter. De var blevet helt hvide og vred sig skulpturelt. De var så forfinede og duftede krydret, når de brændte.

Kishet var ved at skære grøntsager ud. Teen stod allerede og ventede på Søren. En sommerfugl fløj op fra en busk.

Bladene raslede i vinden. Myrerne kravlede omkring hans sandaler.

Mørket sænkede sig, mens de spiste. Kamelerne lå stadig fladt ned med hovederne dybt i deres muleposer. Nu gumlede de om kap. Stadig flere stjerner trådte frem på himlen. To hunde havde listet sig nærmere. Kishet skrabede grydens bund med den halve chappati, som Søren ikke havde kunnet spise. Han rakte den mod den ene hund, men den turde ikke tage den. Da den endelig tog den, var den anden hund der som et lyn. Kishet jog den væk, og kastede chappatien til den første hund, der lagde sig ned og spiste den forsigtigt.

Det var blevet køligere, og han havde taget det uldne undertøj på og svøbt sit tørklæde om sig. Stjernernes antal forøgedes hele tiden. Vinden lagde sig. Sandet var så blødt som den bedste seng. Han følte sig mæt og veltilfreds. Hans hjerte sprang flere slag over, uden at det gjorde noget. Freden, roen - og drømmen. Lige dér, i de forsvundne eller forsinkede hjerteslag. I lyden af et forsigtigt fodaftryk i sandet og i solens hede favntag. Sandet huskede, hvad

vinden for længst havde glemt, selv om også sandets erindring i løbet af dagen gradvist udviskedes af vinden. Af vinden og de forbistrefjende tanker.

Kishet havde sagt:

-Kamelerne er bange for spøgelse.

-Tror kamelerne på spøgelse?

-De ser dem i mørket og bliver bange.

Et par flagermus fløj hen over ham lige inden han faldt i søvn.

*

Han vågnede ved en lyd lige ved sit hoved. Det var mørkt, og han orkede ikke at vende sig. Han lod som ingenting, men lyden blev ved. Frem og tilbage, lige ud for hans hoved. Det bevægede sig fra venstre mod højre side og tilbage igen. Han følte sig så træt og ligeglad, at han faldt i søvn fra det.

Senere vågnede han igen, og lyden var væk. I mellemtiden var stjernerne blevet fuldtallige. Han lå under en hel kåbe af stjerner. De nærmest sugede ham op til sig.

En af kamelerne kunne ikke falde til ro. Kishet sagde nogle små tiskende lyde, der hver gang fik den til at lægge sig ned, men det var kun indtil den lidt efter var oppe igen.

*

Da han vågnede ved daggry, så han sporene i sandet ud for sit hoved. Fuglespor. Småfugle, der havde været på udkig efter rester fra aftensmaden. Sandet var spættet af deres trefodede kløer.

Nattens kulde var endnu i luften.

Søren blev liggende indtil det blev varmere. Han tegnede lange bløde buer i sandet med fingrene, mens han lyttede til det kogende vand og ildens knitren. Solen faldt gyldent hen over sandet, mens han tømt for tanker sad og tegnede. Sonia kløede sig med tænderne på bugen. Det gav en kradsende lyd fra sig, før hun afsluttede med en bøvs. Nu stod hun med vibrerende næsebor og så lige frem mod solen. Kishet havde bundet hendes forben sammen igen med en halv meter snor og tøjret hende til sadlen ved bålet. Sonia var ved at æde nogle tørre blade af træet ved siden af. Hun nappede med mulen søgende på grenene, bed sig fast og rykkede bladene af med kluntede ryk med hovedet.

Efter morgenmaden satte han sig på en sandbanke bag lejren, mens han drak resten af den varme mælkete og følte sig som ét stort smil. Kishet var ved at rydde op. Den syngende lyd af vand der blev slynget rundt i metalgryden, og metal mod metal når det pakkedes sammen, blev hængende i luften. En hel hær af småfugle afsøgte sandet for rester. Én fløj straks væk med en kartoffelskræl i næbbet.

Mens Kishet pakkede sammen, gik Søren en tur langs det udtørrede flodleje. Længere henne var der anlagt hinduistiske begravelsespladser. Tidligere havde der stået slag langs floden imellem hinduer og muslimer, hvilke også var grunden til de forladte muslimske landsbyer, som lå i nærheden og mindede om små spøgelsesbyer. Mange var faldet i territoriale slag der. Kishet havde kigget spørgende på ham, men Søren havde ikke lyst til at se mere af de forladte dødebyer, og de var redet videre.

Selv om de red alt hvad de kunne, gik alting i stå. Spor i sandet stivnede som glemte erindringer. Lydene dæmpedes og bevaredes kun som svage ekko af sig selv. Søren faldt i staver over et spor i sandet. Standsede midt i en tanke. Underlig fortabt i et minde som han ikke kunne placere i tid eller sted.

Indien var kommet ham til undsætning. Her havde været veje til noget, der var gået dybt ind i ham. Sonu og Manu havde været der. I starten var de bare blevet venner, og senere havde han i forholdet til Manu udvidet venskabet, og de havde taget hinanden med ind til ukendte steder inde i sig selv. Der havde alligevel været noget at tro på. Han havde troet på Manu og det de havde sammen. De havde varmet sig ved hinanden og havde besejret noget, der ellers ville have gjort dem fremmede for hinanden. Kærligheden imellem dem havde fået Søren til at tro på alle mulighederne. Måske havde de knapt nået hinanden, men de havde berørt sig selv med den anden, og i evige øjeblikke havde der eksisteret muligheder, der havde været varme, og der havde været en udvej. Sammen havde de kunnet det hele. Det var som en lille gnist der var sprunget, og som stadig var tændt inde i ham. Det var et håb og en tro på, at det alligevel kunne lykkes. At det kunne lykkes at tro – og lykkes at elske, men det var svært, og det varede alt for kort. Men det havde været der, og det gjorde, at alting nu så anderledes ud.

*

De gjorde holdt, da det var varmest. Kishet forsøgte ihærdigt at trække ham ind i diverse aktiviteter. Han ville gerne have, at de skulle spille et kryds- og bollespil i sandet, men Søren rystede på hovedet og pegede ud mod horisonten. Det var det her han var kommet for at opleve.

Når han kiggede op mod solen, gjorde det ondt i øjnene og føltes som en smerte i hovedet.

Da han ville tisse bag en busk opdagede han, at der lå noget. Udefra var der ikke andet at se end de orangerøde flag, der hang og blafrede i vinden. Han troede først, at det var en tilfældighed, men inde i en fordybning i busken var der placeret en træstamme, og oven på den en stentavle og nogle udhuggede figurer.

Figureernes tomme øjne stirrede lige på ham. Han blev stående lidt foran det hellige sted.

Han samlede muslingeskaller. Bittesmå muslingeskaller som han lagde i en pose med ørkensand.

Fra tid til anden kunne han høre den ringlende lyd fra Sonias klokke i vinden. Det ene forben var bundet sammen med dens ene bagben. I forvejen var dens gangart ikke særlig majestætisk, men nu fik den en underligt slæbende gang, når den vandrede fra busk til busk og fra træ til træ på jagt efter grønne blade.

Maden havde givet Søren ny energi, og han forsøgte at gå Kishet til hænde så godt det lod sig gøre. Efterhånden vidste han i hvilken orden han skulle række Kishet de ting, der skulle pakkes ned og surres fast. Det skulle ske i en bestemt rækkefølge for at få plads til det hele.

Da heden var taget lidt af, red de videre.

Hvad der ikke havde været synligt for ham før, var tydeligt for både kameldriver og kamel: den lillebitte sti, der snoede sig foran dem. Ofte kunne han slet ikke se den, men den var der alligevel. Han tænkte på de spor, der gik ind over ørknen. Fra den ene ende til den anden, var der noget der kaldte. Impulser. Fornemmelser af noget uragtigt. På den ene side var det der, og på den anden side var det fraværende. Nogle spor, der kaldte i drømme og nåede frem til mennesker, der havde kraften til at drømme dem, huske dem og forstå dem. Som aboriginals, der kunne lede efter vand og orientere sig i områder, der kun bestod af sand. Han tænkte på Bruce Chattwins "*Drømmespor*". Måske krydsede han et af de spor. Spor der førte videre fra ham til drømmene et sted dybt inde i ørknen.

Midt i intetheden stod et træ. Efter de mange timers sand og sand og atter sand, blev det billedet på alle træer. Hans blik naglede sig fast til dette arketyperiske træ. Han lod øjnene vandre rundt på det og forsøgte at forstå det. Forsøgte at nå ind til det for at kunne tage det med sig videre. Han følte sig nærmest lettet over, at der var dette træ at tænke på. Alting blev så enkelt og overskueligt. Kun dette ene træ. Det stod der som det sidste træ i verden. Som Ask Ydrasill var det altings midte. Herfra udgik ørknen. Havde det været en film, ville han have frosset billedet fast, men lidt efter red de under det, og selv om han vendte sig om flere gange og kiggede efter det, så var de på vej væk. Længere ind i ørknen. Ind i glemslen. Væk fra træet.

Han tænkte på Andrei Tarkowskis film "*Vandringsmanden*", hvor en Stalker viste vej ind i zonen. Det havde Søren også. En Stalker, en vejviser, en guide og kamelfører. Én, der førte fremmede ind i deres område, og ledte dem sikkert igennem. Én der mod betaling førte andre igennem.

I filmen havde hovedpersonen et hjem, han hver gang forlod uden at være sikker på at vende tilbage. Kvinden vidste det og havde vel også til dels affundet sig med det, men hun tryglede og bad om at måtte komme med. Da han alligevel gik, lagde hun sig på gulvet og skreg.

Søren tænkte på det, han selv forlod, når han bevægede sig ind i zonen. Måske var han selv blevet en slags fører, en slags Stalker. Han var kun til, når han var i zonen. Når han var der, glemte han alt andet. Han ville finde ud af, hvad zonen egentlig var, og hvad den især var for ham. Hvad skulle han der, og hvorfor var han nødt til igen og igen at søge tilbage mod sådanne zoner?

Han søgte væk fra sit normale liv for at blive en del af zonen. Måske var zonen blevet ham? Måske var det noget grundlæggende i mennesket, at de måtte søge derhen? Som muslimer, der gerne skulle have besøgt Mekka én gang i deres liv. Eller som korsridderne, der drog imod det hellige land og Jerusalem og først kunne dø en værdig død, når de havde været der. Det var også stedet, hvor der fandtes tilgivelse.

Alle, uanset tro og race, søgte efter at blive ført hjem. Det de længtes efter skiftede, men som han sad der og gyngede frem og tilbage på kamelryggen, så var det måske hans hjem det her. Denne zone.

Han spekulerede over, om det var som i "*Vandringsmanden*", hvor de bevægede sig mod et sted, et ukendt punkt, måske inden i dem, hvor de ville møde sig selv. Enten den bedste del af dem selv, eller det som gjorde dem bange. Som mørket langsomt sænkede sig, og natten blidt lagde sig ind over dem, virkede det som om ørknen var det sted, han var rejst ud for at finde, for at se hvad der gemte sig inde i mørket.

Han tænkte på det, han søgte. På det ukendte i ham selv. Når han kom derind, var der måske ikke noget. Måske var det hele livets mysterium, at man søgte ind imod et punkt i sig selv, som *var* én selv, eller som var ingenting. Trådte han ind over den tærskel, ville han forsvinde.

Måske drømte alle om fortabelse. Om at blive væk. Blive opslugt og forsvinde. At give op og synke tilbage i intetheden. Er det dét de drømte om og længtes efter?

Var det fortabelsen? Eller nydelsen?

Han tænkte på "*Siddhartha*" af Hermann Hesse. Levemanden, der blev munk. Mennesket søgte vel altid. Måske søgte det efter en fuldbyrkelse og en heling, og når mennesket så havde opnået det, drømte det kun om at kunne give slip på det igen. At give slip på det hele, og så at sige løse sig selv op. Og forsvinde.

Igennem blæsten lød kameldriverens sang.

Han havde brugt sin hat til at samle sten i og var blevet solskoldet, men var for træt til at tage sig af det.

Var lykken at være tanketom? At vente på aftensmaden, mens kamelen drøvtyggede ved siden af. Det følte som et privilegium at ligge i skyggen, mens Kishet lavede mad. Han skar rødløg, kartofler og tomater ud og svitsede det

sammen med en håndfuld chili. Så snart han tog gryden af bålet, og den kogende lyd forsvandt, blev der stille.

Han lod altid Søren spise først. Bagefter hældte Kishet lidt vand og sand i gryden og gned det rundt. De fine sandkorn sleb alt med sig.

Små sorte biller forsøgte at kravle under et forvitret stykke træ, der lå og balancerede på et par forhøjninger i sandet ved siden af ham. Når de ikke kunne komme den ene vej, forsøgte de en anden. De skulle nok finde frem.

Det var den sidste aften. Solen var gået ned. Månen var blevet tydeligere. Snart var det nat. Som en hvid båd svævede månen øverst på himlen. Vinden var taget af. Sonias klokke ringlede.

Han tog sandalerne af. Sandet havde en varm, fast men sprød overflade. Som en fin hinde han gennembrød for hvert skridt. Nedenunder var sandet køligt.

Han tissede på en lille glat sten og kunne på den våde overflade se månen spejle sig i et brudt mønster. Kishet lå lidt derfra sammen med kamelerne. Søren havde taget to tæpper og lagt sig for sig selv. Han havde skubbet det bløde sand sammen til en hovedpude under tæppet. I mellemtiden var det blevet mørkt, og månens lys blev kastet tilbage af en grens afbarkede hvidhed.

Endnu havde han ikke set stjernes kud, selv om han længe lå og spejdede rundt. Han ville gerne have ligget vågen hele natten for at kunne bevare det i sig. I morgen var det ovre. I morgen tidligt skulle de tilbage. Tilbage til Jaisalmer.

Han tænkte på Sonu og Manu. Han var kommet så tæt på dem så hurtigt. Der havde ligget noget parat i dem, der bare ventede på at blive taget i brug af en anden. Han havde været denne anden. Den fremmede, der hurtigt havde smøget det fremmede af sig og var flyttet ind. Bogstavelig talt. På ingen tid var han blevet en del af de to unge mænds familier. En accepteret del. Det var denne accept han higede efter. Denne hjemlighed som han var rejst helt hertil for at komme tæt på, og som han ikke følte derhjemme. Det var som en utæthed i ham selv. Ligegyldigt hvor meget han ønskede at gribe fat, skred det fra ham. Han havde aldrig fået lært at gribe ordentligt fat.